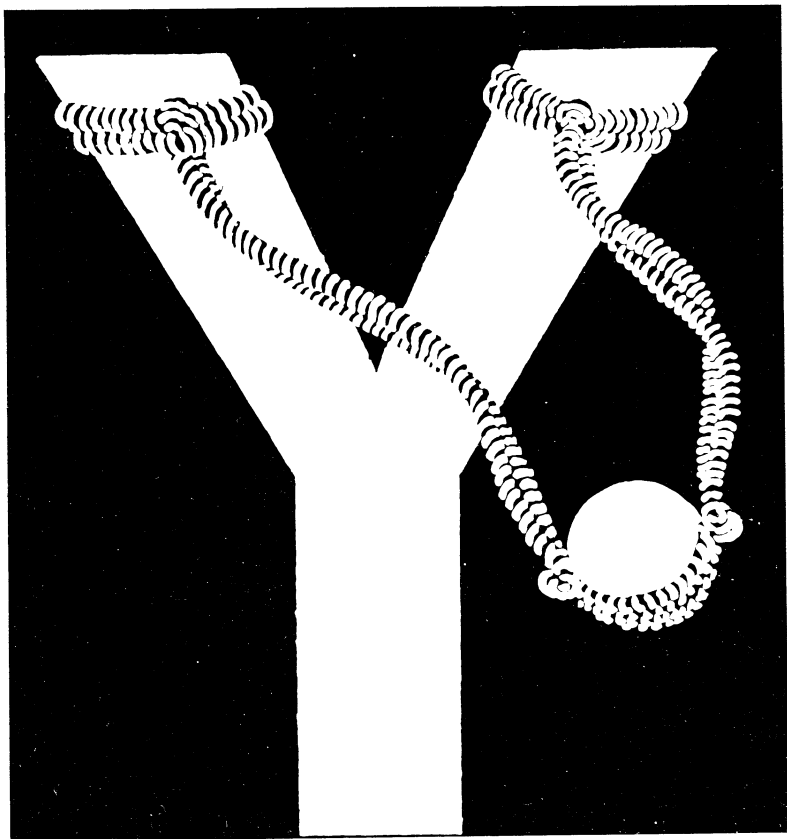
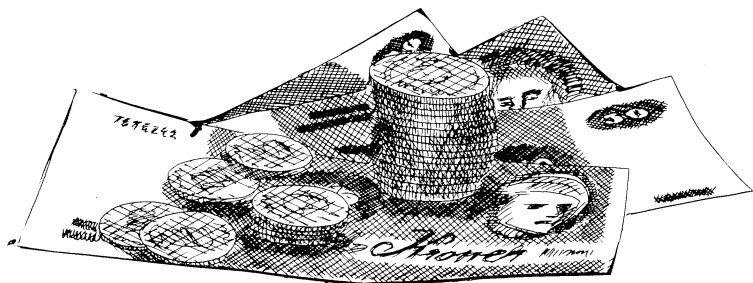

Venstresocialisternes valggrundlag

Folketingsvalget 1981

Valgets hovedspørgsmål

I: Som regeringen og de borgerlige ser det.

Hvis det står til Socialdemokratiet og de borgerlige partier, så kommer vlagkampen alene til at dreje sig om, *på hvilken måde* man skal tage fra lønarbejderne og give til erhvervslivet. Men dén politik er nu prøvet gennem 7 år og *har* spillet failit.

Så vidt det står til VS, skal valgkampen være et *opgør* med denne politik.

Regeringens udspil

Socialdemokratiet har endnu engang forsøgt at udråbe valget til et "beskæftigelsesvalg". Det samme gjorde de i 1975, i 1977 og i 1979. Men kendsgerningen er, *at* de har haft magten i 7 år, *at* arbejdsløsheden aldrig har været større end den er nu, *og* at den er mere end fem gange så stor, som da de kom til i 1975.

Hvis de så havde taget ved lære - hvis de kom med helt anderledes tanker end hidtil. Men der er *intet* nyt i det udspil, regeringen har lagt frem. Der er ikke skygge af belæg for, end ikke forsøg på at sandsynliggøre den beskæftigelseseffekt på 50.000 nye jobs årligt, som man påstår planen har. Ikke så meget som ét job er der sikkerhed for! Det er der derimod for støtte til kapitalen. Under alle mulige former: Som erhvervstilskud, som afskrivningsfiduser, som økonomisk lokkemad for såkaldte jobtilbuds- og jobskabelsesordninger.

Samtidig med begrænsning af de offentlige budgetter og aktiviteter og trusler om indgreb hvis lønarbejderne slås imod reallønsnedgangen. Præcis som vi har set det i de foregående 7 år.

De borgerliges udspil

De borgerlige partier har nøjagtig samme hensigt: At styrke kapitalen på lønarbejdernes bekostning. Men selv om Socialdemokratiet og de borgerlige partiers hensigter er de samme, er der meget stor forskel på de midler, de hver især vil anvende. De borgerliges patentmedicin er voldsomme nedskæringer på de offentlige budgetter. Det er Glistrups gammelkapitalistiske filosofi, som nu overtages af Venstre og Konservative. Virkningen af en sådan politik behøver ingen at være i tvivl om, for den praksiseres allerede af Margaret Thatcher og Ronald Reagan, til gavn for de største kapitaler og med katastrofale resultater for lønarbejderne, for de arbejdsløse, for syge, gamle, uddannelsessøgende og andre underprivilegerede.

Det borgerlige alternativ indebærer yderligere alvorlige bestræbelser på at knække arbejderklassens organisationer, at afskaffe kollektive, demokratiske rettigheder (eksklusivaf-taler m.v.), og at viderføre optrapningen af brugen af ordensmagten over for sociale og politiske problemer.

Regeringsdannelsen efter valget

Lige som ved tidligere valg er regeringsspørgsmålet blevet sat i centrum allerede fra valgkampens start. VS mener, at det spørgsmål kan vente til valgresultatet foreligger.

Samtidig skal det stå klart, at VS foretrækker en Socialdemokratisk mindretalsregering.

OTTER
80

Uanset VS' konsekvente og sønderlemmende kritik af socialdemokratiet som regeringsparti, og selvom VS under ingen omstændigheder vil fungere som parlamentarisk sikkerhedsnet for en socialdemokratisk regering, så vil en borgerlig regering være værre - og den værst tænkelige mulighed er en regering med både socialdemokratisk, og borgerlig deltagelse.

Uanset hvilken regering der kommer er det afgørende styrkelsen af antikapitalistiske bevægelser i samfundet, og styrkelsen af venstrefløjen i Folketinget, der konsekvent bekæmper indkomstpolitikken, både i socialdemokratisk og i borgerlig udgave.

II: Som VS ser valgets hovedspørgsmål.

Kampen mod arbejdsløsheden

Arbejdsløsheden er uden sammenligning det største sociale problem, i særlig grad ungdomsarbejdsløsheden og kvindearbejdsløsheden. Bekæmpelsen af arbejdsløsheden må derfor have den ubetinget højeste prioritet blandt de hjemlige økonomisk-sociale målsætninger.

Ingen kan forvente, at Folketinget, der ser det som sin hovedopgave at redde den kapitalistiske økonomi, vil prioritere beskæftigelsen højest. Så sent som dagen før valgets udskrivelse havde regeringen lagt op til en afgiftsbuket, som ville forøge antallet af arbejdsløse med 5-10.000. Kampen mod arbejdsløsheden må føres af arbejderklassen selv, på de enkelte arbejdspladser og af en fagbevægelse, som optræder selvstændigt og ikke som regeringspartiets halehæng.

På arbejdspladserne må kampen starte inden fyresedlen er afleveret. Arbejdspladserne må stå sammen og nægte overarbejde, og forstærke aktiviteterne for en 35-timers arbejdsuge *nu* - uden lønnedgang og uden tempoopskruning, med det formål at få flere i arbejde. Ingen fyringer og fabrikslukninger - som f.eks. Scanglas i Korsør - må accepteres, og nye aktiviteter og aktioner, som f.eks. fabriksbesættelser, må overvejes.

Kampen mod forringelser af de arbejdsløse levevilkår må også forstærkes: Med de gentagne indgreb siden 1977 er den gennemsnitlige understøttelse blevet forringet med ca. 8.000 kr. årligt - og på det seneste er de unge arbejdsløse blevet frataget muligheden for overenskomstmæssig aflønning på beskæftigelsesprojekterne, gennem løntrykkercirkulæret, o.s.v., o.s.v.

Arbejdet på at styrke organiseringen af de arbejdsløse i arbejdsløshedsudvalg i fagforeningerne må også styrkes - Arbejdsløsheds march 1981 var et skridt på vejen.

Men kampen mod arbejdsløsheden skal *også* omfatte politiske krav, som lovgivningsmagten presses til at imødekomme. Beskæftigelsen skal sikres, ikke ved erhvervstilskud og internationalt skruerbrækkeri, som blot eksporterer problemerne til *andre* landes lønarbejdere, men ved reel merbeskæftigelse, som opfylder en række uopfyldte behov, og som er i arbejderklassens interesse, f.eks. boligbyggeri, alternative energianlæg, byforbedring, kollektiv trafik og bedre offentlig service.

Kampen for reallønnen

Kampen for reallønnen må først og fremmest føres på arbejdspladserne og af den samlede fagbevægelse. I tiden frem til 1. januar 1982 er det nødvendigt at organisere den kamp, der må føres, når suspensionen af løfteparagraffen ophæves. Kampen må sigte på at få indhentet noget af det, der er tabt i de senere år, og der må skabes en fælles kamp for at opnå fuld dyrtidsregulering. Dette må også gælde for energipriserne, som den socialdemokratiske regering har fjernet fra dyrtidsreguleringen.

Men i det lange løb kan kampen for reallønnen ikke vindes, hvis det ikke *samtidig* lykkes at forhindre milliardtilskuddene til erhvervslivet og andre direkte og indirekte statslige udgifter, som gældsætter lønarbejderne, forstærker skattetrykket og hindrer væsentlige sociale forbedringer mange år frem i tiden.

For VS hænger den langsigtede kamp for reallønnen og for sociale forbedringer nøje sammen med bekæmpelsen af arbejdsløsheden, bekæmpelsen af nedskæringspolitikken indenfor den offentlige sektor, modstanden mod kapitaltilskuddene samt sikringen af statslige indtægter ved inddragelse af Nordsø-værdierne, beskatning af fonde og pensionkasser m.v., og afvikling af rentefradraget. Inddragelse af Nordsø-milliarderne, afskaffelse af fondsfiduserne og fjernelse af erhvervsstøtteordningerne betyder et stop for foræringerne til kapitalisterne. Mens afvikling af rentefradragsretten og afskaffelse af pensionsordningernes skattegunstighed betyder en social omfordeling.

Imod højredrejningen og racismen - før demokratiske rettigheder

Men valget drejer sig om andet end økonomi. Det drejer sig også om demokratiske rettigheder.

Så længe produktionsmidlerne er privatejede kan der ikke blive tale om et virkeligt demokratisk samfund. Men de demokratiske rettigheder, der findes, må forsvares mod PET og FET, mod registrering, mod nedbrydning af retssikkerheden, mod optrapning af politianvendelsen, mod højredrejningen i det hele taget. Her har Socialdemokratiet og de borgerlige ikke meget at lade hinanden høre.

De er ganske enige i forsvaret af tåregas anvendelse, foto-registrering af fredelige demonstrationer, politiprovokationer, isolationsfængsling o.s.v. De ligger under for Fremskridtspartiets hetz mod indvandrerne. De har i fællesskab gennemført indgreb mod forsørgelseskontrakter - et indgreb med klart racistiske undertoner.

VS lægger afgørende vægt på at bekæmpe de racistiske tendenser og på at forsvare de demokratiske rettigheder, herunder *kollektive* demokratiske rettigheder, som er af særlig betydning for lønarbejderne: Strejkeretten, blokaderetten og retten til eksklusivaftaler.

Kampen mod atomkraften

Endnu engang bliver indførelsen af atomkraft et af valgets hovedspørgsmål. Umiddelbart efter valget vil de borgerlige forsøge at gennemføre bygningen af atomkraftværker - og også her vil Socialdemokratiet være til at tale med.

Socialdemokraterne i SV-regeringen gik i 1979 ind på at åbne op for indførelsen af atomkraft i Danmark. Ganske vist med de forbehold, at affalds- og sikkerhedsproblemerne skulle undersøges og løses først. Den afgående regerings holdning til undersøgelsernes hidtidige forløb efterlader ingen tvivl om, at det er forbehold regeringen ikke tager alt for alvorligt.

For lønarbejderne vil indførelsen af atomkraft betyde en klart øget afhængighed af de få multinationale selskaber, som styrer A-kraft-teknologien totalt - men det ligger jo også i forlængelse af de borgerliges politik.

Når A-kraft endnu ikke er blevet indført i Danmark hænger der især sammen med, at store dele af fagbevægelsen og Socialdemokratiet, sammen med OOA er imod.

VS vil sætte alle kræfter ind på at forhindre indførelsen af atomkraft, og på at afsløre A-kraft tilhængernes manipulerende reklamer for A-kraftens lyksaligheder.

VS vil i stedet pege på de vedvarende energikilder, nationalisering af Nordsøenergien, og det mindst mulige energispild.

Kampen mod oprustningen

Valget drejer sig også om, hvorvidt Danmark skal gøres til et sandt bombemål. Regeringen har allerede aftalt at Danmark skal modtage 120 kampfly, som NATO-“forstærkning” i tilfælde af en såkaldt krisesituation - det kan være en truende krig, eller en truende social revolution. Kampfly, som givetvis vil medbringe atomvåben. Samtidig har regeringen og de borgerlige til stadighed arbejdet med planer om at “sikre” Danmark langt mere omfattende “forstærkninger”, og som et led i dette skal de danske NATO-depoter udbygges, så de også kan rumme tungt materiel. Materiel af samme type som dét havnearbejderne i Trondheim simpelthen nægtede at losse, da de var på vej til NATO-depoterne i Norge. En aktionsform som har VS’ fulde støtte. Inden for NATO har man udpeget Europa som krigsskueplads for en eventuel storkonflikt, og vedtaget at spække Europa med Cruise-missiler og Pershing-raketter. Det har regeringen ikke taget afstand fra.

På den baggrund er en lang række fredsbevægelser vokset frem i det meste af Vesteuropa, især som protest mod udstationeringen af de 572 nye atomraketter.

VS er modstander af enhver form for oprustning, og af ethvert atomvåben, uanset hvor det er produceret, og uanset hvor det er placeret. Derfor deltager vi enhver kamp for nedrustning - hvad enten den er ensidig eller gensidig - og derfor deltager vi i kampen for en atomvåbenfri zone i Norden.

VS er modstander af enhver militær undertrykkelse, og dét uanset, om det er USA-imperialismen, der i øjeblikket, som den drivende kraft i oprustningen søger at sikre sine interesser i Mellemamerika, eller det er Sovjetunionen, der søger at sikre sine sikkerhedspolitiske interesser i Østeuropa - eller Afghanistan.

Samtidig vil vi understrege, at en egentlig sikkerhed mod militære overgreb og ødelæggelser først kan opnås, når årsagerne til de militære konflikter er fjernet.

III: Hvad VS’ mandater skal bruges til.

Regeringen vil ikke bruge VS’ mandater...

Efter valget regner vi ærligt talt ikke med at blive inddraget i et mere eller mindre tæt samarbejde med regeringen - uanset hvad det nu ender med at blive for én. I al den tid vi har været i Folketinget har vi støttet ethvert, selv nok så begrænset forslag, der har været til arbejderklassens fordel. Og vi har lige så konsekvent afvist at indgå i nogen form for handel, hvor forbedringerne er ledsaget af forringelser.

Da regeringen fremlagde sin seneste såkaldte beskæftigelsesplan, gav vi udtryk for, at vi godt ville være med til at gøre noget ved oliebeskatningen, reformen for rentebeskatningen og beskatningen af private fonde (som vi har krævet i adskillige år) - lige som vi erklærede, at vi godt ville være med til at diskutere investeringerne i energiforsyningen og en forøgelse af det almennyttige boligbyggeri. Alt sammen områder, som var indeholdt i regeringens såkaldte plan. Men heller ikke denne gang havde regeringen den mindste interesse i at forhandle med VS. Socialdemokratiet vil i almindelighed *kun* samarbejde med partier, som samtidig vil tage et medansvar for indkomst- og nedskæringspolitikken. Det har VS aldrig villet.

...men mandaterne kan bruges alligevel!

Det er ikke nødvendigt at lave korridorforhandlinger med Socialdemokratiet for at opnå politisk indflydelse. Historien om de sidste års folketingsarbejde er også historie om:

- At regeringen er blevet tvunget til at gribe ind over for DUCs milliardprofitter i Norden - også i kraft af en aktiv og stærk bevægelse uden for Folketinget.

- At regeringen er blevet tvunget til stort set at stoppe for ejerlejlighedsudstyknings - også i kraft af en aktiv boligbevægelse, som bl.a. producerede den konkrete og præcise dokumentation, som var nødvendig for at få regeringens eget lovforslag strammet op.

- At der er blevet sat ind over for indvandrerhæzeten og at regeringen er blevet nødsaget til at forholde sig til indvandrernes problemer.

- At højredrejningen har fået et modspil, politioptrapningen er kommet i søgelyset og angrebene på retssikkerheden og på de demokratiske rettigheder er blevet et offentligt anliggende.

Alt sammen er det eksempler på, hvordan en repræsentation i Folketinget *kan* bruges til at rejse og styrke kampen uden for Folketinget - kampe, der har været med til at dæmme op for højrebølgen, og kampe der har ført til forbedrede levevilkår for forskellige brede befolkningsgrupper.

På præcis samme måde kan der efter valget arbejdes videre med dét, der er valgets hovedspørgsmål.

Socialismen er svaret

Valgets hovedspørgsmål: Arbejdsløsheden og reallønsfaldet, højredrejningen og racismen, angrebene og undermineringen af de demokratiske og faglige rettigheder, atomkraften og oprustningen er tæt forbundne. De er alle fremkaldt eller forstærket af kapitalismens krise. Og de er alle led i udviklingen hen imod mere umenneskelige, stadig mere undertrykkende, og stadig mere centraliserede og fremmedgørende samfund, som er nødvendigt for kapitalismens overlevelse.

Vi vender os mod denne udvikling - og mod den førte krisepolitik, som har forstærket denne udvikling. For os er kampen mod arbejdsløsheden, kampen for reallønnen, kampen mod højredrejningen og racismen - for demokratiske rettigheder, kampen mod atomkraft og kampen mod oprustningen nøje sammenhængende.

Det er kampe, der alle må ses som led i kampen for at styrke og udvikle en antikapitalistisk bevægelse, der fører den politiske kamp i forhold til alle sider af hverdagslivet, og samtidig har sin rod og afgørende styrke på arbejdspladserne, og i en demokratisk og uafhængig fagbevægelse, der ikke fungerer som regeringspartiets halehæng. En samlet antikapitalistisk bevægelse, som i sidste ende må og vil kæmpe for et andet samfund.

Et socialistisk rådsdemokrati, hvor arbejdsråd, beboerråd m.v. fungerer som den socialistiske statsmagt. Et socialistisk rådsdemokrati, hvor goderne, forpligtigelserne, rettighederne og indflydelsen er ligeligt fordelt mellem alle, og hvor befolkningen selv bestemmer, hvordan samfundet skal indrettes. Dels gennem udstrakt grad af selvstyre på arbejdspladserne og i lokalområderne. Dels gennem en fælles, demokratisk diskussion og afgørelse af de spørgsmål, der har betydning for *hele* samfundet.

Først kommunevalg - nu folketingsvalg, kassen er ved at være tom, så støt Venstresocialisternes valgkamp på giro 4 17 92 77.

*Venstresocialisterne
Blågårdsgade 32
2200 København N
Telefon: 35 47 01 og 35 44 44*

Først kommunevalg - nu folketingsvalg, kassen er ved at være tom, så støt Venstresocialisternes valgkamp på giro 4 17 92 77.